

[Pelle Voigt]

og Folketinget har personligt protesteret til den britiske regering, mens de nordiske regeringer endnu ikke har fået afsendt det brev, der blev lovet Nordisk Råd i begyndelsen af marts.

Greenpeace har i henvendelser til den tidligere og den nuværende regering bl.a. påpeget, at tilladelsen til Sellafield vil føre til, at:

- udledningerne af radioaktive stoffer til vand fra Sellafield vil forøges med 900 pct., udledningerne til luften med 1.300 pct. Den kollektive dosis til den britiske befolkning vil blive 6 gange det nuværende og for den europæiske befolkning mere end 10 gange den nuværende dosis,
- udledningerne af kulstof-14 fra Sellafield med THORP i 10 år svarer til det, der blev dumpet i Atlanterhavet i perioden 1962-1982. Ifølge Greenpeace kan det ikke afvises, at noget af det affald, der vil blive udledt, hvis de britiske myndigheder imødekommer Sellafields ansøgning, er opsamlet i tanke siden 1982, da Storbritannien dumpede radioaktivt affald i Atlanterhavet for første gang,
- der vil blive produceret plutonium, som skal transporteres til brændslets oprindelseslande, bl.a. Japan. Transporten til Japan i 1992 var således den første af mange planlagte.

I Pariskonventionen er der flere muligheder for hurtigt at bringe sagen op. Den 28. april mødes delegationslederne fra medlemslandene i London, og 5.-7. maj mødes Pariskonventionens arbejdsgruppe om radioaktive udledninger i Bruxelles. Endelig afholdes i juni det årlige møde i Pariskommissionen og det første forberedende møde til ministerkonferencen om Nordsøen, der skal afholdes i København i december.

Som nævnt har det siden 1987 været dansk politik at forhindre udledning af radioaktive stoffer fra oparbejdningsanlæg – en politik, der ikke mindst finder stor tilslutning i Grønland og på Færøerne, der er helt afhængige af et rent fiskevand.

Formanden:

Spørgsmål nr. S 768 må overgå til skriftlig besvarelse, for jeg ser ikke hr. Pelle Voigt i salen.

Spm. nr. S 764

9) Til *arbejdsministeren* af:

Poul Nødgaard (FP):

»Er ministeren enig i, at EF's sociale dimension ikke indeholder egentlige rettigheder for lønmodtagerne?«

Poul Nødgaard (FP):

På Akademisk Forlag udkom i mandags bogen »EF-Unionen og Danmark og dansk arbejdsret« skrevet af advokat Christian Harlang, der er almindeligt anerkendt som ekspert på arbejdsmarkedsområdet. I bogen gør forfatteren sig til talsmand for den opfattelse, at EF's sociale dimension udgør en fare for det danske overenskomsts system og er til betydelig ulempe herfor.

Det er med baggrund i disse anskuelser, at jeg i dag har stillet tre spørgsmål til arbejdsministeren, som jeg ser frem til en besvarelse af.

Formanden:

Jeg går ud fra, at det er det første spørgsmål i denne omgang.

Poul Nødgaard (FP):

Ja.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

EF's sociale dimension er et rammebegreb. Det er et socialt grundsyn om krav til gode arbejds- og levevilkår for hele Fællesskabets borgere.

Som modvægt til de økonomiske hensyn, der var bærende for Kommissionens hvidbog om det indre marked, skabtes den sociale dimension af det indre marked med det formål at sætte fokus på mennesket og på menneskers vilkår.

I Fællespagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmæssige og sociale rettigheder fastlægges målsætninger om forhold som social tryghed, arbejderbeskyttelse, ansættelse og opsigelse, arbejdstagernes medbestemmelseret, arbejdstid, arbejdstagernes frie bevægelse og kollektive forhandlingsret m.v.

Udmøntningen af pagten skete ved Kommissionens handlingsprogram, der indeholder en lang række initiativer, der skulle iværksættes og gennemføres sideløbende med realiseringen af det indre marked. Det drejer sig om direktiver på arbejdsmiljøområdet, beskyttelse af kvindelige arbejdstagere under graviditet og